

bliver 1082, der er stemte for den valgfrie Ordning. 12 Menighedsraad har svaret: Stemmer ikke, 57 har med Flertal erklæret sig mod den valgfrie Ordning, og 30 har enstemmigt erklæret sig imod den. Det bliver alt i alt kun 7—8 pCt. af Menighedsraadene, som ønsker den tvungne borgerlige Ægteforening, og jeg vilde finde det ganske urimeligt, om Rigsdagen ikke tog fornødent Hensyn til de Menighedsraad, som ønsker den valgfrie Ordning bibeholdt, og som med en vis Rimelighed kan paaberaabe sig det bestaaendes Ret.

Ligesom den ærede Ordfører skal jeg henvise til, at ogsaa vi har formuleret vore Ændringsforslag saaledes, at Præsterne bliver stillet frit.

Med Hensyn til de to Rækker Ændringsforslag, der i yderste Øjeblik er blevet lagt paa Tingets Bord, oven i Købet først ved 1-Tiden, maa jeg ærlig talt sige, at jeg har ikke faaet Lejlighed til at læse dem igennem. Forsaa vidt der bliver Tale om at afløse Ordet Giftefoged, eller rettere sagt Stillingen Giftefoged, vil jeg sige, at jeg i og for sig ikke har saa meget imod at bevare Ordet Giftefoged, og at jeg nærmest er for at bevare denne Stilling fremfor at overgive Ægteforeningen til Sogneraadformanden, som maaske i givet Tilfælde ikke egner sig dertil. Men det er naturligvis et Punkt, hvorom der nærmere kan forhandles.

Jeg skal saa gaa over til at omtale Ændringsforslagene Nr. 48, 49, 50 og 52. Vi foreslaar i Ændringsforslag Nr. 48, at Lovforslagets § 44 udgaar. Jeg tror at turde sige, at i § 44 har Lovforslaget sin Achilleshæl. Denne Paragraf er efter min Mening ganske umulig, naar man sammenholder den med § 47. Paragraffen lyder saaledes: „Hvis de Udgifter, en Ægtefælle i Løbet af et Kalenderaar har haft til Familiens passende Underhold, aabenbart overstiger, hvad den efter § 40 var pligtig at yde, bliver der paa Begæring at paalægge den anden Ægtefælle at betale den et Beløb, som kan antages at svare til det for meget erlagte, medmindre andet er aftalt eller maa antages at være forudsat. Begæringen maa fremsættes inden 1 Aar efter Kalenderaarets Udløb“ o. s. v. Saa siges det i § 47, at Paalæg gives af Overøvrigheden, og at Beløb, der er paalagt i Henhold til § 44, kan inddrives ved Udpantning. Jeg beder Dem lægge Mærke til, at i Kommissionens Betænkning udtales det udtrykkelig Side 65, at denne Regel om Udpantning angaar samlevende Ægtefæller. Det fremgaar ogsaa af Lov-

forslaget, hvor der først i § 45 tales om Ægtefæller, der paa Grund af Uoverensstemmelse ikke lever sammen. Det forekommer mig, at det er en ganske urimelig Regel, og at der slet ikke kan være Tale om, at den ene Ægtefælle skulde kunne foretage Udpantning hos den anden og maaske ogsaa erklære den anden konkurs. Jeg synes, at det er teoretisk Hjerne-spind. Jeg vil i hvert Fald ikke paa nogen Maade gaa med til § 44. Vi har i Slutningen af den Mindretalsbetænkning, vi har afgivet, peget paa, at der er forskellige Punkter, som der maaske kunde være Tale om at overveje nærmere, og hermed har vi først og fremmest sigtet til Reglerne i Kapitel V. Disse første Regler i Kapitel V er en Sammenblanding af, hvad jeg vil kalde Leveregler og Retsregler. At Manden og Hustruen skal vise hinanden Troskab og være hinanden til Støtte, er kun en Rettesnor for, hvorledes de bør forholde sig, og naar § 40 har faaet den Affattelse, den har, er det, fordi man vil slaa fast, at Hustruens Virksomhed i Hjemmet ikke mindre end Mandens Erhverv har sin Betydning; men det er grumme vanskeligt at anvende disse Paragraffer, naar man vil lade disse Regler blive Retsregler med Retsvirkning, som der staar senere i Kapitlet. Jeg vil henvise til, hvorledes Kommissionen har baaret sig ad paa et andet Felt, nemlig ved Affattelsen af § 146, 2det Stykke, der ganske vist angaar et andet Retsforhold. Der staar: „Hvis en Ægtefælle af Boet bortskænker en Gave, der staar i Misforhold til Boets Formue, kan enhver af Arvingerne inden 1 Aar efter Gavens Fuldbyrkelse rejse Sag til dens Omstødelse, saafremt“ o. s. v. Denne Regel er i sig selv urimelig, og jeg mener slet ikke, jeg vilde kunne stemme for den; men saa tilføjer Kommissionen, at denne Regel gælder dog kun, hvis Boet er taget under Skiftebehandling, og dermed faar Regelen en passende Begrænsning. Paa samme Maade tror jeg, at man kunde opnaa en nogenlunde rimelig Affattelse af disse Regler, hvis man vilde ændre disse Paragraffer i Kapitel V derhen, at det blev klart, hvad der kun var gode Leveregler for Ægtefæller, som vil leve godt sammen, og hvad der er Retsregler, og at Retsreglerne kun blev anvendelige i Tilfælde, hvor Samlivet ophører, eller hvor der begæres Separation eller Skilsmisse. Jeg henstiller, om der ikke er Mulighed for, at man kunde naa en tilfredsstillende Løsning paa et saadant Grundlag.